

Îl vedem pe Isus

Îl vedem pe Isus

2 Evrei 2.8-18

Credinciosii, luând parte la suferințele lui Hristos și fiind încurajați, atunci când își îndreapta privirile spre Isus în glorie. Gloria actuală a lui Hristos în ceruri nu este descoperită pentru a produce bucurie inimilor și pentru a ne întări pe drumul credinței. Pentru a accentua adevărul cu privire la poziția înaltă în care Dumnezeu L-a așezat pe Omul ascultător, scriitorul epistolei citează din Psalmul 8 care ne descoperă gloriile viitoare ale Fiului Omului, odinioară smerit și în suferință, dar care va domina asupra întregului univers. “L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus toate sub picioarele lui” Psalmul 8.6. Dreptul Sau la mostenirea întregului domeniu al creației a fost deja recunoscut în ceruri, dar mostenirea Sa glorioasă Îi va fi dată într-o zi viitoare. Este ceea ce citim în versetele 7 și 8 din Evrei 2. Drepturile lui Hristos sunt încă nerecunoscute pe pământul pe care în vremea absenței sale stăpânește un uzutpator, iar slujitorii care Îi sunt credincioși Domnului sunt chemați să ia parte la suferințele și la respingerea Sa. Totuși cei care umbla prin credință, cunosc gândul lui Dumnezeu. Ei știu că Cel care este respins astăzi pe pământ este Domnul tuturor lucrurilor, este încununat cu glorie în cer și așteaptă ca toate să-l fie puse sub picioare. Era important pentru credinciosii iudei cărora li se adresa epistola să înțeleagă acest adevăr scump, pentru că riscau să se descurajeze din cauza suferințelor de pe cale.

Soluția la starea lor era să-și îndrepte privirile spre Isus înălțat la dreapta lui Dumnezeu și de a-L privi prin credință în plinătatea gloriei, puterii, biruinței și dragostei sale. În acest fel inima este copleșită și încurajată să urmeze calea în luptă și suferință. Cel pe care Îl vedem (versetul 9), este Omul glorificat care a dus în ceruri această umanitate pe care Si-a asumat-o din dragoste și ascultare. Devenind Om, el a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii pentru că a intrat prin har într-o condiție inferioară lor “datorită morții pe care a suferit-o” adică a luat această poziție pentru a putea suferi moartea ispasitoare de la cruce. Care să fi fost motivele care au dus la această smerire de bunăvoie și la suferințele Fiului lui Dumnezeu? Patru dintre ele ne sunt prezentate în acest capitol.

Patru motive ale smeririi de bunăvoie și suferințelor lui Hristos

1. Pentru gloria lui Dumnezeu - răscumpărarea și împacarea Se cuvenea gloriei lui Dumnezeu care fusese dezonorat prin pacatul omului, ca acela care era capetenie a mântuirii să fie desăvârșit prin suferință (versetul 10). Gloria Dumnezeului creator prin care și pentru care sunt toate, cerea ca raul care întina lucrarea mâinilor Sale să fie îndepărtat dinaintea ochilor Sai. Mai mult, în dragostea Sa, El își propusese să ducă oameni mântuiți și desăvârșiți în glorie: dorea fiii în prezența și în locuința Sa; astfel, se cuvenea marelui Sale ca ei să fie curățați de starea lor de pacat printr-o lucrare care să satisfacă exigentele naturii Sale. Cel care își asumase cauza lor, Capetenia mântuirii lor, oricât ar fi fost de perfect în El Însuși, nu putea să Si-i asocieze în glorie, decât după ce va fi suferit pentru ei moartea de la cruce. A fost “desăvârșit prin suferință” (versetul 10), adică a fost făcut în totul potrivit sau calificat pentru această lucrare, pentru această poziție de mântuitor al pacatosilor pierduți, prin faptul că si-a dat viața pentru ei la cruce. “Harul lui Dumnezeu” este sursa lucrării de răscumpărare. Acest mare sacrificiu a fost rezultatul compasiunilor sale față de copiii vinovați ai lui Adam. Sfîntenia Sa cerea pedepsirea pacatului, de aceea Cel care ne-a înlocuit a trebuit să guste moartea. A simțit în sufletul Sau sfînt toată amaraciunea în judecata divină. Efectele biruinței Sale se extind asupra întregului domeniu al creației, pentru că El a gustat moartea “pentru tot”. Împacarea credinciosilor cu Dumnezeu este o binecuvântare actuală câștigată prin credință în sângele lui Hristos (Romani 5.10; Coloseni 1.21). Dar întregul univers a fost murdarit prin revolta creaturilor căzute și va fi împacat cu Dumnezeu, adică adus într-o stare în care El și Si poată găsi plăcere în lucrarea mâinilor Sale, în virtutea lucrării lui Hristos de la cruce. “Pentru că întregii plinați l-a plăcut să locuiască în El și prin El să împace toate față de ea, fie de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui - prin El.” (Coloseni 1.19, 20).

Această reconciliere numită “înnoire” (Matei 19.28) este de fapt “restabilirea tuturor lucrurilor” (Fapte 3.21) care va fi îndeplinită prin desfasurarea puterii lui Hristos în ziua Sa (Coloseni 1.20). El a gustat moartea pentru tot (oameni și lucruri), pentru că acum, cei credincioși și mai târziu lucrurile create, să se afle într-o relație binecuvântată și imuabilă cu Dumnezeu.

Rodul glorios al lucrării de răscumpărare este de a aduce într-o unitate intimă pe Hristos și pe sfîntii cerești, pe terenul răscumpărării. “Pentru că și Cel care sfînteste și cei care sunt sfîntiți, totuși sunt dintr-unul” (versetul 11). “Cel care sfînteste”, Hristos, Omul biruitor asupra morții, și cei pe care i-a sfîntit pe care i-a separat de această lume și i-a izbăvit de vechea lor condiție de pacat, de moarte și de robie, și i-a adus la viață prin mântuire, sunt totuși dintr-unul. Adică sunt dintr-o aceeași origine în înviere, așezați astfel pe un teren comun de binecuvântare, având aceeași poziție de favoare înaintea lui Dumnezeu: El, Capetenia, întâiul născut dintre cei morți, se afla pe acest teren datorită excelenței Sale infinite; ei, frații și tovarășii Lui sunt introdusi în virtutea sacrificiului Sau. Potrivit uzanței epistolei, aceste adevăruri sunt întărite cu trei citate din Vechiul Testament. Hristos ar fi avut suficiente motive să se rusineze de frații Sai, de fapți ca noi, dar El ne vede ca obiecte ale gândului lui Dumnezeu, ca cei spălați prin sângele Sau și se poate deci identifica cu ai Sai, luându-Si loc împreună cu ei pe terenul învierii pe care i-a adus prin lucrarea Sa. De asemenea, potrivit cuvântului profetic, El declara: “voi vesti Numele Tau fratilor Mei” (versetul 12). El dorește să ne numească frați, dar ar fi nepotrivit ca noi să-L numim Frate. Să evităm acest limbaj care nu se potrivește scripturii. Remarcăm prin acesta cu câtă grijă Cuvântul apara gloria personală a Celui care a coborât până la noi. Astfel, în versetul 11 citim: “Cel care sfînteste și cei care sunt sfîntiți sunt totuși dintr-unul”. Duhul nu spune din același Tata, ceea ce ar fi pus pe Fiul pe același nivel cu cei pe care l-a sfîntit. Adevărul unității dintre El și sfîntii este afirmat fără a se aduce atingere gloriei Sale personale. El spune atunci când li se adresează: “Ma sui la Tata Meu și Tata vostru” (Ioan 20.17), și nu spune: “Tata nostru”, ceea ce ar fi implicat o egalitate de natură între Fiul și cei pe care El i-a adus la Tata. Gloria Sa personală și divină nu a avut nimic de suferit indiferent cât de profundă a fost smerirea Sa de bunăvoie.

Aceste cuvinte le-a spus ucenicilor după biruința Sa asupra morții și a printului ei arătându-le relația și poziția nouă în care i-a așezat în fața Tatălui și înaintea lui Dumnezeu. El are acum o Adunare, unită cu El, obiect al favorii lui Dumnezeu, și care poate să cânte laude sub calauzirea Sa, pentru că el se găsește în mijlocul sfîntilor Sai pentru a le ocupa inimile cu Persoana Sa și cu dragostea Tatălui.

Al doilea pasaj citat ne descopera caracterul practic al lui Hristos manifestat în viata de dependenta si ascultare pe pamânt “Eu ma voi încrede în El” (versetul 13). Aceasta trebuie sa realizam pentru a reflecta pe Cel ce este model desavârsit si pentru a fi martori ai Sai în timpul absentei Sale. În sfârșit, într-un al treilea citat gasim împlinirea glorioasa a planului lui Dumnezeu cu privire la sfintii pe care i-a unit cu Hristosul biruitor asupra mortii. El poate deja sa-l prezinte Tatalui ca rod al lucrare Sale, copiii pe care El i-a dat (Isaia 8.18). În Ioan 17 El vorbeste despre ei în mai multe rânduri ca fiind aceia pe care i-a dat Tatal (Ioan 17.6, 9, 12, 24). La sfârșitul calatoriei îi va lua în prezenta Sa “cu mare bucurie” (Iuda 24) si atunci se va realiza deplin acest cuvânt: “lata Eu si copii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (versetul 13). În vremea în care Israelul si-a respins Mesia si Domnul înca lasa poporul acesta în necredinta, biserica este ca o ramasita credincioasa care îi recunoaste drepturile si îi apartine ca Adunare.

2. Pentru a-i mântui pe oameni Gasim apoi un al doilea motiv important al smeririi Domnului, de bunavoie. Cei pe care dorea sa-i mântuiasca erau oameni: El trebuia deci sa intre în conditia lor, sa îmbrace un trup omenesc desavârsit format de Dumnezeu si sa îplineasca în dreptate planurile dragostei Sale, suferind si murind pe cruce pentru ca Dumnezeu sa fie glorificat: “deoarece copiii sunt partasi sângelui si carni, si El în acelasi fel a luat parte la ele” (versetul 14). “Sângele si carnea” indica umanitatea, în contrast cu o conditie spirituala ca aceea a îngerilor. Expresia “carne si sânge” este folosita de scriptura pentru a desemna starea morala a omului cazut (1 Corinteni 15.50; Galateni 1.16). Dar aceasta din urma expresie nu poate fi aplicata lui Hristos. Umanitatea Sa era curata si fara pata. “Sfântul care se va naste se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (Luca 1.35). El a luat parte la sânge si carne; pentru cei pe care a venit sa-i mântuiasca termenul folosit este cu totul diferit. Prin har, El a intrat în aceasta conditie de smerire fara ca umanitatea Sa sa cunoasca în vre-un fel decaderea umanitatii noastre.

3. Pentru a-i izbavi pe credinciosi de robia lui Satan “Copiii” pe care Fiul vesnic îi rascumpara pentru a-i aduce la Tatal erau mai înainte cazuti sub puterea diavolului. Capetenia mântuirii lor trebuia sa devina om pentru a putea suferi moartea pentru ei. Trebuia sa coboare în acest teritoriu, cea din urma reduta a vrasmasului. Acesta, prin teama pe care moartea o inspira victimelor sale, îi tinea pe toti în robie, dar murind pentru noi El ne-a sfârșat lanturile. Prin credinta ne bucuram de aceasta izbavire în puterea Duhului Sfânt, care ne descopera gloria în care a intrat Hristos, cum si unirea noastra cu El în viata si dreptate. Sa remarcam ca Hristos a biruit pe Satan “prin moarte” si l-a facut astfel fara putere pentru cei care cred în El. David taie capul uriasului cu aceeasi arma cu care înspaimânta pe Israel, cu sabia lui Goliat (1 Samuel 17.51). Este de asemenea semnificatia ghicitorii lui Samson: “din cel ce manâncă a iesit ce se manâncă si din cel tare a iesit dulceata” (Judecatori 14.14). Din leul sfâșiat de omul puternic a iesit dulceata izbavirii si a binecuvântarilor divine, rod al biruintei lui Hristos. Biruinta asupra Satanei a fost tocmai prin moartea pe cruce. Moartea Sa putea sa apara ca o înfrângere. Asa o vedeau si cei doi ucenici ai sai care se întorceau trist la Emaus (Luca 24), dar au învățat sa-L cunoasca pe al doilea Adam, biruitor asupra mortii. El l-a biruit pe cel care avea “puterea mortii”. Hristos are acum aceasta putere. El tine cheile mortii (pentru trup) si ale Locuintei mortilor (pentru suflet) (Apocalipsa 1.18). Moartea înca exista, dar pentru credinta ea a pierdut caracterul sau de împarateasa a spaimelor. În învierea lui Hristos a fost o manifestare stralucita a biruintei Sale. Puterile întinerului au fost, am putea spune, luate roabe în triumf asa cum erau dusi odinioara vrasmasii biruiti care împodobeau cortegiul generalilor romani victoriosi (Coloseni 2.15; Efeseni 4.8).

4. Pentru a putea simti împreuna cu ai Sai Sa consideram acum si ultimul aspect sub care ne este prezentat adevarul smeririi Domnului si a rezultatelor ei binecuvântate. El trebuia sa coboare în aceasta scena de suferinta pentru a intra în har în încercările celor pe care dorea sa-i mântuiasca. Învățând astfel printr-o experienta dureroasa ce înseamna drumul de ascultare pentru împlinirea voii lui Dumnezeu, El poate acum sa exercite, în prezenta lui Dumnezeu, slujba de preotie pentru ai Sai care sunt în lupta: “pentru ca în ceea ce El însusi a suferit, fiind ispitit, poate sa-i ajute pe cei ispititi” (versetul 18). El ne atrage inimile spre cer descoperindu-ne gloria si dragostea Sa, alaturi de binecuvântările infinite care decurg din chemarea noastra cereasca. Sa ne atintim privirile spre Isus initiatorul si desavârsitorul credintei si sa alergam cu rabdare în întâmpinarea Sa, “dând la o parte orice greutate si pacatul care ne înfasoara asa de usor” (12.1).

clickbible.org